

Inleiding tot de Hagenaarskunde...

Dat is nog het meeste wat wij zullen missen met het vertrek van Ben: de inleiding tot de Hagenaarskunde. Voor niet-ingewijden is dit niet een inleiding *in*..., maar een inleiding *tot*.... Strikt genomen zou er eigenlijk nog een heel curriculum moeten volgen, maar daar is Ben nooit aan toegekomen. Want wat wil dat nu zeggen, zo'n inleiding tot de Hagenaarskunde? Allereerst een gloedvol betoog van Ben over een onderwerp waarop je net niet had gerekend, omdat je toch per slot van rekening bij de directie van de VNG Uitgeverij kwam voor die contractonderhandeling. Maar daarvoor is het nu even nog niet de gelegenheid. Na bij het geopende raam van zijn kamer een eerste haal van zijn zwaar benodigde sigaret te hebben genoten steekt Ben van wal.

"Je hebt twee soorten Hagenaars: de Hagenezen en de Beleidshagenaars". Een betekenisvolle stilte valt. Ben kennende zeggen we niets en wachten wij rustig af op wat komen gaat, ook al was ik hier voor de afspraken over het samenwerkingscontract van het VIND-consortium. Je zou zeggen dat Ben als Amsterdammer tekeer zou gaan tegen het bestaan van de eerste categorie, maar dat valt vies tegen. Het is zelfs een groep van de Haagse bevolking waarvoor Ben sympathie koestert. "Nee, die Beleidshagenaars, die zijn pas erg, die stappen 's-avonds in hun trein naar Gouda of iets dergelijks, nadat zij de hele dag van die vreselijke beslissingen hebben voorbereid en uitgevoerd", fulmineert Ben vervolgens in rap tempo.

Nu is 'ie niet meer te stoppen, denk ik, het beste is thans om hem rustig zijn verhaal te laten doen. Het blijkt dat Ben de dagelijkse gang van de Beleidshagenaars niet het meest storend acht. Integendeel, Ben heeft hiervoor zelfs begrip. Want wat moest je dan doen, 's-avonds, in zo'n stad als Den Haag, nee, *die* keuze van de Beleidshagenaars begreep hij wel. Wat hem nog het meest stoorde, was eigenlijk die "splendid isolation!" Weer keek Ben mij veelbetekend aan. Ik begreep dat er thans een instemmend gebaar of geluid van mij werd verwacht. Omdat ik nog niet goed begreep welke kant Ben's verhaal zou opgaan deed ik zoiets wat het midden hield tussen een instemmend gegrom en een ga-maar-door-beweging. Dan zat ik in elk geval een tijdje goed. Ik kwam ten slotte om die contractonderhandeling tot een goed einde te brengen. Tijdens het aansteken van een nieuwe sigaret vroeg ik voorzichtig : "uuhh, splendid isolation, hoe bedoel je?" Dat was voldoende om een ganse woordenstroom teweeg te brengen, waaruit ik flarden ontdekte als "ivoren toren", "beslissingsbevoegdheden over idioot grote budgetten", "melkmuiltjes die nog niet droog achter hun oren zijn" en "ver van de werkelijkheid af staan". Vernuftig als ik ben pakte ik gewoon de allerlaatste statements van Ben om te kijken of ik überhaupt iets van zijn betoog had begrepen. Manhaftig bracht ik naar voren dat die laatste uitspraak toch zeker niet kon gelden voor zijn companen aan de overkant, aan de Willemshof. Nee, dat was ook zeer zeker niet het geval. Die bedoelde Ben beslist niet. Nee, waaraan hij zich het meest ergerde, waren die Beleidshagenaars in de torenflats van de ministeries, die beslisten over ingrijpende subsidiemaatregelen, verdeling van fondsen en invoering van maatregelen waarop burgers niet zaten te wachten...

Ben liet onverwachts wederom een stilte vallen. Triomfantelijk keek hij mij aan. Van die gelegenheid gebruikmakend opperde ik dat Ben in al die jaren in Den Haag als Amsterdammer met die "Beleidshagenaars" heeft moeten leren omgaan. Ja, dat was ook zo, beaamde Ben. Dit weet hij meer aan zijn eigen tactisch-strategisch vermogen dan aan de intelligentie van die "Beleidshagenaars" (hij sprak dat laatste woord uit met een gezicht alsof hij in een graspol had gezeten). Maar ja, hoe moet je dan goed met die Beleidshagenaars omgaan, vroeg ik hem. Na een korte, harde kreet, dat in de verte op een overwinningslach leek, zei Ben: "Je moet meegaan met de invloed die zij denken te hebben, anders voelen zij zich niet op hun waarde geschat". Ik vroeg of hem dat wel lukt. Glimlachend zei Ben: "Als 't moet, dan moet 't". Dus alles voor de uitgeverij? Ja, alles voor de uitgeverij. Rustig loopt Ben weg bij het raam naar de tafel middenin zijn directiekamer. Hij vervolgt: "Enfin, waar moeten wij het over hebben, o ja, die bepalingen in dat contract, nou, dat is wat de VNG Uitgeverij betreft akkoord, hoor".

Een tevreden mens ging huiswaarts: als geboren en getogen Hagenaar heb ik niet alleen Ben's inleiding tot de Hagenaarskunde doorstaan maar ik heb zijn verhaal nog begrepen ook...

John Roos,
senior organisatieadviseur,
tevens directeur Genilu Groep, Steenwijk